

Helena Koníčková

Helena Koníčková, rozená Žďárská, pochází z Přepěř u Turnova. Narodila se 23. 9. 1938 v Turnově. V raném dětství žila s rodiči, Annou a Františkem Žďárskými, ve Čtveříně na Turnovsku. Říká, že měla pěkné dětství, ale zažila několik nepěkných chvil.

Když šla první den do školy, zemřela jí maminka. Tatínek zůstal s Helenkou sám. V té době už bydleli v Přepěřích, protože babička z matčiny strany chtěla být blízko kostela. A tak když začala válka, vložila uspořené peníze do přístavby hospody. Tu zdědil tatínek po svých rodičích. Zpočátku ji pronajímal, sám pracoval na finančním úřadě. Po válce se její otec znovu oženil a Helence se narodil bratr František. Když mu bylo osm dní, zemřela na embolii i druhá maminka. V roce 1949 se tatínek oženil potřetí.

V květnu 1961 přišlo rozhodnutí ONV o přechodu hostince do vlastnictví státu. Rodina tak přišla o veškerý majetek. Tatínek požádal o ukončení pracovního poměru ze zdravotních důvodů, to mu bylo zamítnuto, takže musel pokračovat v práci hostinského. Po dlouhých peripetiích hospodu vrátili původnímu majiteli. Ale kvůli nedostatku finančních prostředků na opravy a údržbu nechal pan Žďárský sál převést na spolek Sokol, hospodu nakonec prodal Jednotě.

Helena chodila na Gymnázium do Turnova, tzv. Jedenáctiletky, která tehdy byla tříletá. Pak studovala v Plzni na tehdejší Vyšší pedagogické škole, studium bylo dvouleté. Paní Helena vystudovala dějepis a ruský jazyk. Po absolvování v roce 1958 dostala umístěnku do Dolního Bousova. Její manžel přišel do bousovské školy v roce 1961. V roce 1963 se vzali. V roce 1966 se jim narodila dcera Pavlína.

Jako učitelé se hodně věnovali dětem. Vždy byla velmi svědomitá a pracovitá a to se zalíbilo panu řediteli, který jí navrhl, aby vstoupila do KSČ. Paní Helena se šla poradit s tatínkem. Ten, protože měl o ni starost, jí poradil, aby nabídku přijala. Manžel vstoupil do strany už na vojně, zřejmě ho také přesvědčili. Ani jeden však myšlenky komunismu nevěřil. Dnes říká, že jejich rozhodnutí byla veliká chyba. V roce 1968 na své rozhodnutí doplatili. V době pražského jara se nadchli pro dobu uvolnění a hodně se angažovali. Svým postojem si mezi straníky udělali nepřátele. V srpnových dnech psali a po nocích rozvázeli transparenty. Rozmlouvali se sovětskými vojáky a vysvětlovali jim situaci u nás. Samozřejmě to mělo své důsledky. V husákovské době probíhaly prověrky, pro prověřované lidi velmi nepříjemné. Na základě toho, jak se s manželem v osmašedesátém angažovali, byli ze strany vyškrtnutí.

Přestože v roce 68 byly dceři Pavlíně dva roky, mělo to vše vliv na její přijetí na střední školu. Nakonec byla na Gymnasium v Mnichově Hradišti přijata, ale na vysokou školu se už nedostala.

Rok 1989 přijali Koníčkoví s velikým nadšením. Chodili na setkání členů Občanského fóra, účastnili se různých shromáždění, v Turnově se setkali s Václavem Havlem. Svátkem pro ně byly první svobodné volby v roce 1990. V roce 1990 se manžel František stal ředitelem školy v Dolním Bousově, v roce 2000 zemřel. Do důchodu odešla paní Koníčková v roce 1997. Po manželově smrti ještě vypomáhala tři roky na půl úvazku ve škole.

Dnes si užívá důchodu, hodně cestuje, poznává krásy nejen naší země, ale seznamuje se také s památkami a životem lidí v cizině, čte, dále se vzdělává, chodí do divadla a už sedmáct let píše dolnobousovskou kroniku. A dosud se sama stará o svou krásnou zahradu.